

Simon Brett

Další prevít? Jen to ne!

PREVÍTEM SNADNO A RYCHLE *Kniha třetí*

ARGO

Další prevít?
Jen tone!

Simon Brett

Další prevít? Jen to ne!

PREVÍTEM SNADNO A RYCHLE

Kniha třetí

*přeložil
František Fröhlich*

ARGO

© Argo, 2014

Not Another Little Sod!

Copyright © Simon Brett, 1997

Illustrations © Tony Ross, 1997

Translation © František Fröhlich, 1998, 2007

ISBN 978-80-7203-860-2 (VÁZ.)

ISBN 978-80-257-1137-8 (E-KNIHA)

Elizabeth Motleyové
(ta to pochopí)

Dvacátý pátý měsíc

DEN PRVNÍ

Do třetího roku života hledím se značnou sebedůvěrou. Jsem mnohem větší a vyspělejší. Mám už pozoruhodné množství manuálních dovedností. Umím jíst lžicí – tedy když se mi zachce, ale prstíčkama je to větší sranda. Zvládnou už obyčejný hrnek, nemusím už tedy cucat – ovšem zase jen když se mi zachce, a to je skoro vždycky, protože s obyčejným hrnkem se dá kolem sebe nadělat mnohem větší svinčík. Dokonce už se někdy dokážu udržet v suchu ve speciál trenkách – ale to se mi zachce málokdy.

A moje slovní zásoba už obsahuje skoro dvě stě slov – i když jazyk, do kterého aspoň některá patří, ještě nikdo nevymyslel.

Zkrátka a dobře jsem už docela šikovný frajer a mám spoustu vysoce vyvinutých zručností. No, a jak že těch zručností hodlám ve třetím roce života využít?

Správně, uhodli jste. Hodlám jich využít k vznešenému svému cíli, nakonec už jsem mu přece věnoval první dva roky života – totiž dělat rodičům ze života peklo.

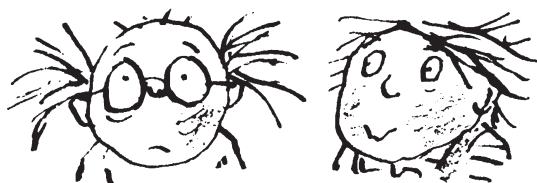

I když tedy musím uznat, že se někdy dokonce oba i dost snaží. Tak třeba dneska uspořádali oslavu, mám přece, jak jste se snad dověděli, narozeniny. Oba si na to vzali odpoledne volno z práce, a to už je co říct. Rozjeli to fakt ve velkém – fůry dortíků, pudinků, čipsů atakdál. A hora pytlíků s cukrlátkama pro mě.

Senzace, říkal jsem si. Konečně mi rodičové poskytují životní styl, jaký si zasloužím.

Jo, houby: pozvali spoustu dalších batolat a o ty dobroty jsme se měli všichni prosím podělit! Dokonce pozvali i to nejodpornější stvoření, co znám – to einsteině, co se narodilo tak zhruba ve stejnou dobu jako já a od té doby mě dohání k šílenství, protože každého stádia vývojového pokroku dosahuje o měsíce dřív, než mě vůbec něco takového napadne.

Tak jsem se aspoň postaral, aby si einsteině dneska cestou domů z ubřečených očí hezky pěstičkama utíralo rozpatlanou šlehačku a želé.

A nejhorší bylo, že moji rodiče všechny ty pytlíky s cukrlátkama rozdali těm ostatním batolatům! Mně zůstal jeden jediný! Mně budou vykládat něco o hamounství!

Až budu příště slavit narozeniny, sestavím si seznam hostů sám. Nebude na něm nikdo jiný.

No, ale fakt je, že člověk takhle zase dostane víc dárků. Všichni ti batolecí hosti mi něco přinesli.

Jo, mimochodem, koncem minulého roku vyrukovali moji rodičové s takovou věcí – no, je to asi jejich představa

dobrého fóru: že prý snad jako budou mít další mimino. S uspokojením můžu konstatovat, že jsem o tomhle nesmyslu od té doby neslyšel ani slovo. Žádné Nové Mimino na cestě se nekoná.

Hlas z lůna

Tak tomu nevěř, sluníčko.

Já teda rozhodně existuju. A jak, to bys koukal.

Je to tady ovšem dost zvláštní. Je tu tma. A tak divně to tu jako šplouchá... Ale poslouvej, ne aby se někdo snad pokoušel mě ignorovat, protože já jsem tady na sto procent.

Prosím, možná že zatím měřím dva centimetry a dvě desetinky. A možná že ještě pořád vypadám spíš jako pulec než jako mimino, ale teda rozhodně existuju a hezky si hlídám, co se tam venku děje.

Vyvívám se neuvěřitelnou rychlostí. Je to jen pár dní, co jsem získal – nosní dírky, prosím! Joj! To je tedy gól! Ještě si do nich nemůžu nic strkat, ale jednoho dne ta chvíle přijde. Aspoň se mám na co těšit.

Takže ne abyste zapomněli – já jsem embryo s názorem. Tohle není žádné lůno pustých skal, tady roste člověk!

DEN DRUHÝ

To je tedy k nevíře, jak jsou ti dva drzí! Domníval jsem se, že jsem svým včerejším chováním dal dostatečně jasně najevo, co si o téhle věci myslím, a přesto mě dneska odpoledne spakovali a odvezli na oslavu narozenin einsteiněte! (Nejen že mě křivák jeden šplhounská věčně předhání ve vývinu, ale k tomu ještě je o den mladší než já.)

Ještě že byla po ruce stejná munice, takže jsem se postaral, aby si einsteině z ubrečených očí hezky pěstičkama utíralo rozpatlanou šlehačku a želé.

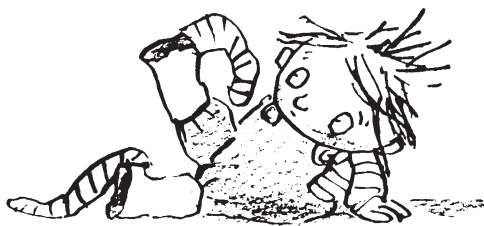
Táta odešel z práce dřív a cestou domů mě vyzvedl. Když jsme odcházeli, dostal jsem pytlík cukrlátek, a On si zažertoval s mou hostitelkou. Prý: „Neměl bych vzít taky jeden pro to Nové Mimino, až se dostaví...?“

Jestli teda chtějí dál v jednom kuse mlít o tom Novém Miminu, prosím, je to jejich věc. Mně je to fuk. Zatím jsem z toho vytřískal dva pytlíky cukrlátek.

DEN ČTVRTÝ

Sobota. Dneska jsem měl takový menší spor s mámou. Jádrem problému byla logika, a to holt nikdy nebyla zrovna Její silná stránka.

Šlo o moje gumové holínky. Ona chtěla, abych si nejdřív natáhl ponožky a pak si obul holínky. Já jsem si zase chtěl nejdřív obout holínky a pak zkusit, jestli by mi Ona přes ně dokázala natáhnout ponožky.

Přeli jsme se o tom asi tak hodinu. Mně to docela vyhovovalo – v rafinované debatní řeži já se přímo vyžívám –, zato Jí to zřejmě žádné velké potěšení nedělalo. Jeden za druhým vymýšlela takové argumenty, jako že si ty ponožky

zmáčím nebo že si v holínkách odřu nožičky. Takže Já jako vždy unikalo to podstatné – totiž že to, co navrhuju já, by byla mnohem větší SRANDA.

Nakonec pronesla, tónem, který se podle mé zkušenosti poněkud blížil stavu bezvýchodného vzteku: „Já vím, v čem je ta potíže s tebou. Procházíš zrovna obdobím paličatosti dvouletých.“

Tak tenhle výraz jsem ještě neslyšel. Ale jestli se domnívá, že procházím obdobím paličatosti dvouletých, tak si musím dát pozor, abych to nějak nezanedbal. No řekněte, přece Ji nezklamou.

DEN DESÁTÝ

Moje dny se ustálily v jakémsi pravidelném rytmu. Ona chodí ještě pořád do práce. Vyvíjím sice nekonečnou snahu, aby pochopila, že to nemá dělat, že tím zrazuje Své povinnosti vůči mně a že by našla daleko lepší životní náplň, kdyby dělala to, co dělat má – byla hezky doma, hověla každíčkému mému rozmaru a s žasnoucí radostí zaznamenávala každíčký sebemenší pokrok v mém vývinu. Jenomže poslechne mě Ona? Ani nápad.

Takže v důsledku toho jsem v pracovních dnech od rána do večera v péči pomocnice v domácnosti, které soukromě říkám Obluda. Je to mladice neobdařená ani krásou ani přehnaně vysokou inteligencí. Byl by to celkem vzato dost truchlivý případ střevovité nány, kdyby ovšem neměla něco, co jí závidí veškerý civilizovaný svět. Dostalo se jí té neskonale pocty, že se smí starat o mou maličkost.

DEN DVANÁCTÝ

Takže já teď mám svou zcela soukromou flotační nádrž – náramně hogo fogo. Ano, všude kolem sebe mám samou plodovou vodu a v té se můžu cachtat sem a tam... sem a tam...

Vyložený luxus.

Sem a tam... sem a tam...

Tedy pozor, zase tak moc zajímavé to není. Lůno pustých skal to teda není, ale že by tady bylo k vidění nějak o moc víc, to zase ne. Rozumíte, mám už úplně vyvinuté oči, jenže jak mám vědět, jestli fungují nebo ne, když se pořád jen cachtám ve tmách.

No, tak si tu nudu snad můžu aspoň trochu zpestřit nějakými náročnějšími pohyby. Moje výlučně soukromé synchronizované plavací cviky, to by bylo docela dobré. Co takhle nějaký obzvlášť komplikovaný přemet vzad, nebo –

No tohle! Právě jsem si něčeho povšiml. Myslel jsem, že se tady vznáším zcela svobodně, a teď koukám, že ne. Jsem tady uvázaný takovým tím lanem, nebo co to je. Hmm, tak to mi bude trochu omezovat styl, až dojde na plodovodní aerobik.

No co, nevadí... Stejně s tím nemůžu nic dělat.

Tak se do toho zase dáme. Sem a tam... sem a tam...

DEN ŠESTNÁCTÝ

Sem a tam... sem a tam...

Je to ale otrava.

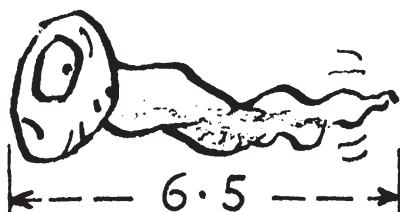
Sem a tam... sem a tam...

Co si takhle kopnout do strany, třeba mě někdo uslyší a přijde a pustí mě ven...

Ráz – dva – tři. A kop ho!

A nic. Ani ň. On to asi nikdo neslyšel a necítil. Rozumíte, jsem totiž ještě moc malý. Rostu, to je fakt, ale zatím pořád ještě měřím jen šest a půl centňáků. Tak to tedy moc úctyhodná délka není, co? Ulovit mě třeba rybář, hodí mě určitě zpátky.

Sem a tam... sem a tam...

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Dneska si se mnou přišlo hrát další batole. Jestli se vám snad zdá, že to byla nějaká velká společenská událost, tak teda nebyla. Je to jen takový střídačkový systém a vymyslely ho Obluda a ještě jedna pomocnice v domácnosti, aby si vždycy jedna mohla jít nakoupit.

Tohle druhé batole nemůžu ani cítit, kterýžto cit on zřejmě opětuje. Říkám mu Ubrečenec, protože ho dokážu kdykoliv rozbřečet.

Prosím, klidně si myslete, že jsem staromódní, ale není nad citlivě a přesně vražený prst do oka. Ještě nezklamal, Ubřečenec se pokaždé spolehlivě rozeřve.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Pro rodiče platí jedno základní pravidlo: úplně nejradši ze všeho si sami na sebe pletou bič. Bič na vlastní záda má pro rodiče stejnou přitažlivost jako kolmý útes pro průměrného lumíka.

Tak si vezte třeba jídlo. Já jsem teď tedy neobyčejně vybíravý. A kdo za to může? Jen a jen Ona. Je to jen další dokonalý příklad Syndromu Na Sebe Upleteného Biče.

Viníkem je sortiment potravy, kterou mi dávají. Jakmile dosáhne mimino stádia pevné stravy, je ochotné jíst cokoli, pokud mu to zrovna nerozežírá ústní dutinku.

No, a přitom to jídlo, co nám dávají – aspoň tady v Británii –, je úplně bez chuti, jako by ho namíchal šéfporadce Blairových nových labouristů pro oblast masových médií. Většina toho, co jsem za poslední rok snědl, pocházela z takových těch skleniček nebo piksliček s názvy jako nějaká dvouaktová fraška – skopové s hráškem, kuře s rajčaty, ledvinky se špenátem a podobně. A jak jsem už poznamenal v jednom ze svých předešlých děl*, má to všechno naprosto stejnou chuť – přesně jako rozčvaňhaný papundekl.

A potíž je v tom, že když se v jednom kuse cpete rozčvaňhaným papundeklem, otupí vám to vzácné chuťové buňky. Ty ochabnou a zleniví a ocitnou se ve stavu akutního šoku, když člověk najednou pozře něco, co má CHUŤ.

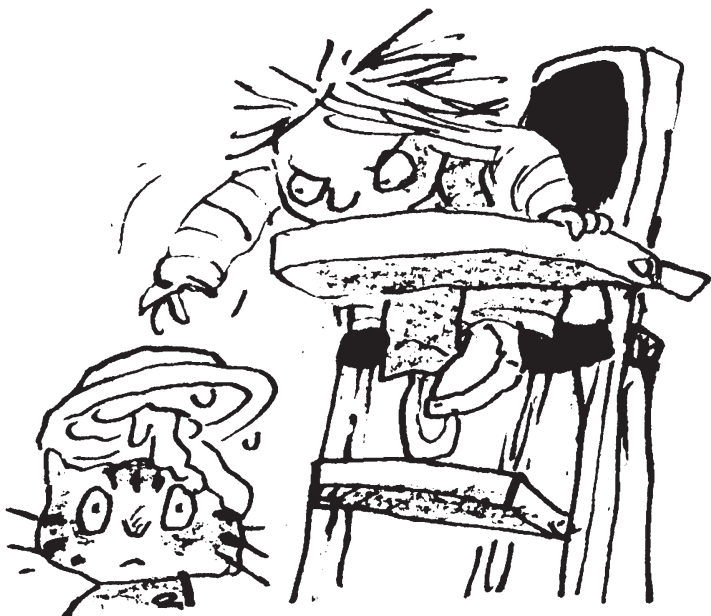
Takže když se Ona, poslušna pokynů v jakési příručce

**Prevítem snadno a rychle – Cože, vy chcete říct, že jste to ještě nečetli?*

pro začínající matky, dneska večer pokusila představit mým oslabeným chuťovým buňkám cosi poněkud exotičtějšího, dostalo se pokrmu nekompromisního odmítnutí.

Co to bylo, tak docela jistě nevím. Něco, co zrovna jedli sami, něco mírně kořeněného, něco po čem se asi budu moct utlouct, až ze mě bude šudentík a budu poprvé v životě pryč z domova někde na koleji.

Jenže moje chuťové buňky, přejemnělé nepřetržitým přísunem rozčvaňhaného papundeklu, si za nic na světě nebyly s to najednou poradit se zcela neznámým zážitkem jídla, které **OPRAVDU MĚLO NĚJAKOU CHUŤ**.

Svou nespokojenost jsem vyjádřil obvyklým způsobem, totiž tak, že jsem misku jediným pohybem smetl z vysoké židličky. Obdařen štěstím, jaké člověku přeje, jen když je